

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 108 (2524). ЧЕТВЕР, 7 ВЕРЕСНЯ 1978 року. Газета виходить з 1939 року Ціна 2 коп.

СЛОВО — ЯК КРИЦЯ

Цього дня члени комсомольсько-молодіжної бригади різальників металу ковальсько-пресового заводу «Червона зірка», яку очолює делегат XVIII з'їзду ВЛКСМ Леонід Артеменко, були особливо радісно збуджені: особові звання, взяті на честь 60-річчя Ленінського комсомолу виконано!

5 вересня вони доповіли заводському комітетові комсомолу: «Є 50 тонн зекономленого металу!»

— Цієї звістки ми чекали, — сказав секретар заводного ком-

сомолу Олег Консєв. — Зна-ли: члени бригади — і сам Леонід Артеменко, і молодий комуніст Володимир Голоєко, комсомолец Віктор Бічанєв, Василь Семига свого слова до-держать. Почин молодих кова-лів — «Виробничим етратом» — комсомольський засліп!» — підтримали всі 32 комсомоль-сько-молодіжні бригади та екіпажі заводу.

— І нам радісно, — не при-ховує своїх почуттів Леонід, — що зі своїм зобов'язанням справилися достеменно. Ду-маю, що за дні, які лишилися до ювілею комсомолу, ми зекономимо ще 10 тонн мета-лоспрокату.

Рубіж триває, похід за еконо-мією триває. На трудовому на-лендарі передовиків — листо-пад 1979 року.

НА МАРШІ — «КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ПОДВИГ»

Учора з Новоукраїнки вирушили по-лісьми революційної, бойової і трудової слави учасники народу учасники кін-ного агітпоходу «Комсомольський під-виг».

Минулого року юні у червонозорих бу-дівництві, онуки вершинів революції, пронесли знамено бойової слави батьків, пролилися де йшли в бій ескадрони Чер-воного козацтва, легендарні кіншотники С. М. Будьонного... І ось знову Новоук-раїнка проводить в дорогу учасників обласного кінного агітпоходу «Комсо-мольський подвиг», присвяченого 60-річ-чю ВЛКСМ.

Покладення квітів до підніжжя па-м'ятника В. І. Леніну, вручення агіта-гонові червоного прапора. І звучить ві-копона, часів громадянської війни, команда:

— По конях!

Попереду — шість днів походу, зустрі-чі з жителями дев'ятиднівці населених

пунктів Кіровоградської та Миколаїв-ської областей. Новомиколаївка, Глодо-ська, Добровеличківка, Терпів, Вільши-ка, Первомайськ, Кримки, Побузьке, Красногірка — такі основні точки марш-руту червоних вершинів.

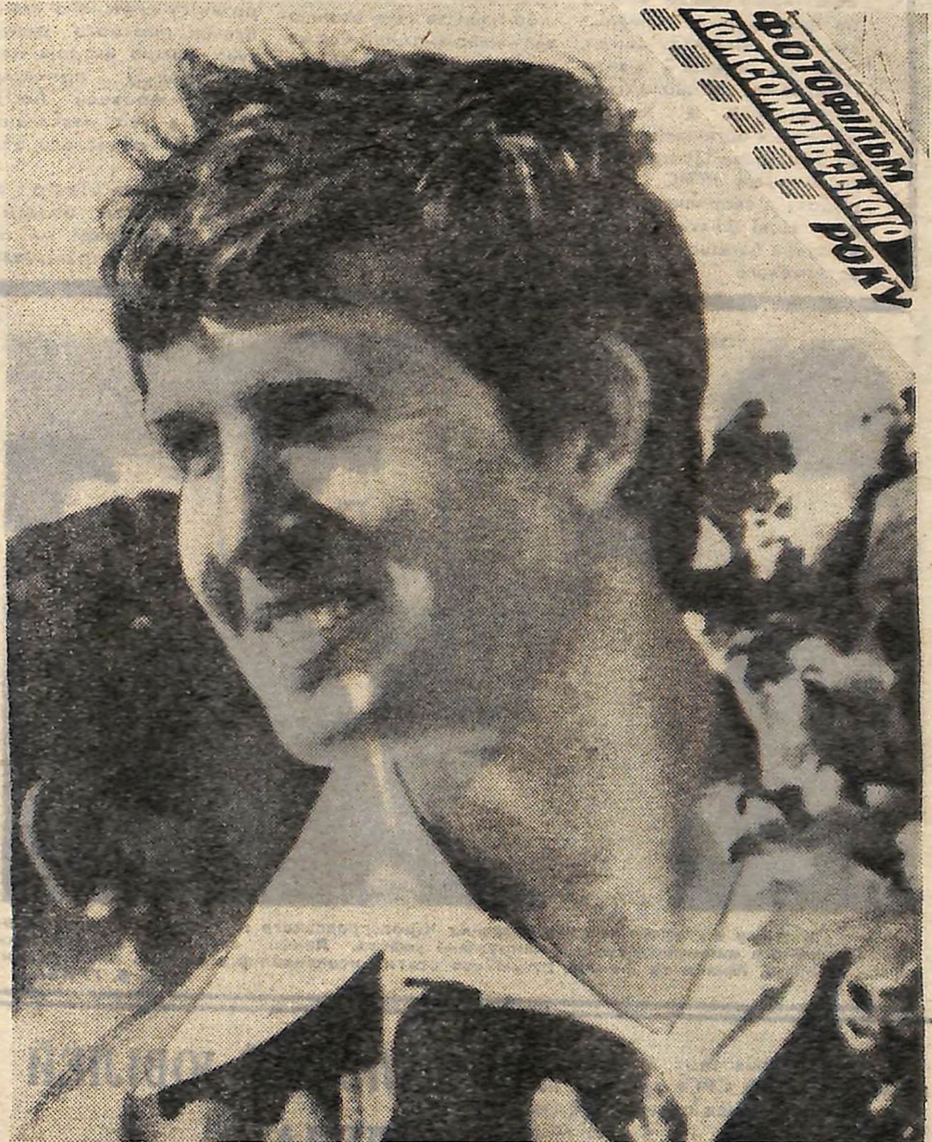
У складі агітпоходу сорок днів чоло-вік. Почесні учасники — члени підліт-кової комсомольської організації «Спар-так» Г. А. Безверхній, В. Р. Тиховський, начальник обласного штабу походу мо-лоді «Шляхами слави батьків» Герой Ра-дянського Союзу В. О. Верхоланцев, го-лова обласної ради вєтеранів комсомолу В. П. Повітчук. Загін супроводять ху-дожники агітбригада з Компаніївського району — переможці обласного огляду агітколлективів, лектори товариства «Знання».

Докладно про обласний кінний похід «Комсомольський подвиг» буде надруко-вано в чергових номерах «Молодого ко-муніста».

24 260 ЦЕНТНЕРІВ ХЛІБА НАМОЛОТИВ КОМБАЙНОМ «КО-ЛОС» КОМБАЙНЕР РАДІОСПУ «П'ЯТИХАТСЬКИЙ» ПЕТРІВСЬКО-ГО РАЙОНУ АНДРІЙ ТРЮХАН, МОЛОДИЙ КОМУНІСТ ЗІБРАВ ЩЕДРИЙ ВРОЖАЙ РАЙОННИХ ЗЕРНОВИХ З 431 ГЕКТАРА І СТАВ ПЕРЕМОЖЦЕМ РЕСПУБЛІКАНСЬКОГО ЗМАГАННЯ МОЛОДИХ ЖИВИВІВ.

НА ФОТО: АНДРІЙ ТРЮХАН. Фото С. АНДРУСЕНКА.

ЗЕЛЕНІ ЖИВИВІ: ТЕМПИ УДАРНИ! ВМІННЯ ПЛЮС ЗАВЗЯТТЯ

ТРУДІВНИКИ радгоспу «П'ятихатський» нині по-ставили собі за мету ство-рити півторарічний запас кормів для худоби. І вони швидкими темпами ви-сують кукурудзу.

Врожай її щедрий. Ко-жен гектар видає в серед-ньому 270—280 центнерів зеленої маси. Транспорту-вати потрібно багато, аби за-

безпечити ритмічну робо-ту збиральних машин. Тим-то шофери і тракто-ристи не гають жодної хвилини. Молоді водії Юрій Ровенський, Федір Іллієв, Сергій Бурмак — серед передовиків соціа-лістичного змагання на «зелених жививах». Щодня кожен мало не вдвоє перевищує норму виро-бітку. В силосні траншеї вже закладено понад 10 тисяч тонн сокового корму.

Злагоджено працюють кормодобувники колгоспу імені Карла Маркса. Ку-курдузу вони вже скосили майже на 400 гектарах,

зелену масу закладають за всіма вимогами техно-логії. Тут теж відзначаю-ться молоді механізатори і шофери. Так, Микола Трипадуш скосив качанис-ту на 80 гектарах, його товариш Василь Руснак — на 75. Добре працює й шофер Петро Шаповал. Автомашиною ГАЗ-51 він перевіз понад 200 тонн зеленого корму.

Багато юнаків і дівчат заготовляють силос і в ін-ших господарствах райо-ну.

В. КОПАНЬ,
інструктор Петрів-ського райкому ком-сомолу.

ВИ ЗОБОВ'ЯЗУВАЛИСЬ

Напередодні Всесоюз-ного конкурсу плавильни-ків, що проходив 1976 ро-ку в підмосковному По-дольську, його учасникам роздали анкету. Серед ін-ших були запитання: яка бригада запланувала перше місце? Хто стане пере-можцем в особистому заліку? На останнє запитан-ня Віктор Логінов відповів коротко: «Я».

Сміливо? Так. Самовпе-нено? Ні. Звичайно, таку відповідь можна було сприйняти за жарт, але те-пер я знаю, що Віктор не жартував. Вірив у свої си-ли і через те переміг, став кращим плавильником країни. Яків Максимов (теж зі Світловодського заводу чистих металів) ви-передив досвідчених май-стрів на конкурсі минуло-го року, а Логінов посів друге місце.

До чого це я веду? Не буду ідеалізувати нашу бригаду, але робітничий характер у хлопців є. Про Віктора Логінова я вже казав. Не поступляється пе-ред ним у наполегливості

і бригадир Микола Пет-ров, і групкомсорг Воло-димир Татаренко, і Володи-мир Єгоров, і Валерій Антонов. Інакше не ви-конали б нині до Дня мета-лурга плану чотирих років п'ятирічки. Протягом восьми місяців бригада подала 4 раціоналізатор-ські пропозиції, завдяки збільшенню виходу в го-тову продукцію зекономи-ла матеріалів і сировини на 236 тисяч карбованців. Як і було намічено.

Початок нинішнього ро-ку не обіцяв особливих перспектив. Хлопці пішли у відпустку, а тут присла-ли на завод нові плавиль-ні установки. Вони значно продуктивніші від старих, але експлуатувати їх куди складніше. Довелося «при-міряти обшав» мені са-мому, а потім бути на-ставником... своєї ж брига-ди. Понад два місяці при-стосовувалися до печей, Міцний горішок! За цей час нас випередили у зма-ганнях інші комсомольсько-молодіжні колективи на-влясті. А ми з великою на-

СКІЛЬКИ СВЯТ НА РІК?

другою виконували план. Та минуло ще небагато часу, і бригада досягла 150—170 процентів норми. Іншої маємо й за 200 про-центів. Так що свою п'яти-річку плануємо завершити до 109-ї річниці з дня на-родження В. І. Леніна.

Навесні наступного ро-ку закінчимо виконання десятої п'ятирічки. Вона по-справжньому здружи-ла колектив, зробила його монолітним. Одного разу бригадир сказав про п'ять пальців руки: який не ері-пальці болить. Буває, піс-ля успіхів тягне трохи від-почити, поки не стих шумок вітань. Час іде, тебе обганяють, а ти стоїш, розкритавши рота, ще не опам'ятавшись від коли-сної слави.

На щастя, бригада ця не захворіла. Завдяки ста-

ранням бригадира. Вага-лі, повезло нам з Петро-вим. Якесь жилка педаго-гічна в ньому є, чи що. Перейшов з передового комсомольсько-молодіж-ного колективу у відстаю-чий, вивів його «в люди». Не кожен зміг би. Досвід Миколи в цій галузі нам здорово знадобився: ми-нулого року бригада ви-вела з відстаючих відразу три колективи.

Та найголовніше — тре-ба вміти працювати, як Петров. Іде в лютому ро-зном з групкомсоргом Ва-лодею Татаренком він виконав особисте чотири-річне завдання (першими в області добилися тако-го успіху). Ну а орден «Знак Пошани», не кажучи про інші його нагоро-ди, свідчить сам за себе. Багато що в житті брига-

ди сьогодні вже історія. Навіть було важко, важче-навіть, ніж з новими уста-новками. Але найбільш пам'ятними в її біографії мені здаються два момен-ти: комсомольські збори, на яких ми закликали мо-лодих трудівників підпри-ємства виконати план трьох років п'ятирічки до 60-річчя Великого Жовтня (ініціативу потім схвалило бюро обкому Компартії України), і день, коли ра-портували про те, що сло-ва дотримали. Пам'ятаю, після зборів Петров усміх-нувся у свої козацькі вуся і сказав, хитро примру-жившись: «Це стосується насамперед нас, еге ж?» Звичайно, бригадире, ми це добре розуміємо і в ос-танні дні перед ювілеєм хвилювалися не менше, ніж ти...

Я сказав, два найбільш пам'ятних моменти? А день, коли бригаді при-своїли звання колективу імені XVIII з'їзду ВЛКСМ? Завітавши на завод уперше, люди дивуються: «Оце чистота! Не робо-та — задоволення!» Ра-вильно, задоволення. Та не легке задоволення. Ка-жу не про умови праці,

вони прекрасні. П'ятиріч-ка якості — це п'ятирічка якості. Ще рік тому пла-вильник міг давати не всю продукцію відмінної яко-сті, у нього була можли-вість нарікати на недоско-налість технології. Чого гріха таїти, траплялося й таке. І нічим було заперечити, бо він мав рацію.

Сьогодні можна гово-рити тільки про те, що ми недосконало знаємо нову технологію. Хоча... Неда-ремно ж ми цього року подали 4 раціоналізатор-ські пропозиції, дещо, справді, потрібно змінити. Але головне залежить від людей. Хто нині стане твердити, що він знає і вміє все? В нашій роботі немає дрібниць: процес плавки починається з під-готовки, з нульового цик-лу. Саме на цьому етапі бригада може черпати резерви, використовуючи які, ми виплаєватимемо кристали кращої якості, аніж на старих установках. Так готуємося зустріти 60-річчя ВЛКСМ.

С. ТИШКО,
плавильник цеху № 8
Світловодського заво-ду чистих металів іме-ні 50-річчя МРСР.

ЯКІСТЬ НАШОЇ РОБОТИ:
ВИХОВАННЮ — КОМПЛЕКСНИЙ ПІДХІД

ЗВОРОТНИЙ ЗВ'ЯЗОК

ЗАВДАННЯ по комуністичному вихованню молоді, які поставив XVIII з'їзд ВЛКСМ, вимагають від комсомольських організацій, творчих колективів зміцнювати зв'язки з промисловими підприємствами, колгоспами і радгоспами, навчальними закладами.

Останнім часом у роботі обласного театру ляльок, більшість артистів якого — молодь, виділилось кілька ефективних форм впливу на формування комуністичного світогляду дітей, підлітків, юнаків і дівчат. Поштовхом до цього було обговорення в комсомольській організації театру постанови Центрального Комітету КПРС «Про роботу з творчою молоддю». Нові шляхи до розв'язання багатьох проблем естетичного виховання

підростаючого покоління підказали нам і документи XVIII з'їзду ВЛКСМ, виступ на комсомольському форумі Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва, звітна доповідь ЦК ВЛКСМ з'їздові.

Комітет комсомолу театру прагне забезпечити виховній роботі з молоддю комплексний підхід. У чому він полягає? Ми прагнемо насамперед, щоб наші зв'язки охоплювали найрізноманітніші категорії підлітків (робітники, колгоспники, учні, студенти, школярі), щоб зв'язки ці були довгочасними, перспективними. У нас постійні творчі контакти з навчальними закладами міста Кіровограда і області, ми плануємо поїздки колективу театру

в колгоспи і радгоспи, стараємося, щоб кожен працівник культури брав участь у шефській роботі і пропаганді естетичних знань, дбаємо про творче зростання молодих. Останньому сприяють різні творчі зустрічі, гастролі.

ТВОРЧА молодь театру систематично допомагає самодіяльним колективам сільських шкіл області, Будинку культури шахти «Світлопільська» Олександрійського району, обласного Будинку піонерів, середніх шкіл Кіровограда. У вільний від роботи час наші комсомольці виготовили декорації до вистав «Два клени» і «Колобок» для гуртківців Кіровоградського Палацу піонерів. Художні оформлювачі театру допомогли гуртківцям Палітської школи виготовити декорації та ширми для вистав.

Традиційними стали зустрічі артистів з юними глядачами. Про напружені розвитку сучасного театру ляльок, про його репертуар, працю акторів наші комсомольці прочитали лекції, провели бесіди майже в усіх навчальних закладах обласного центру.

У дні тижня «Театр і діти» в районах області і місті Кіровограді ми показували театралізовану

виставу, в якій знайомили дітей з історією виникнення театру, проводили бесіди про роботу художників та бутафорів, про те, як робити ляльки.

На семінарах директорів шкіл, старших піонерожатих ми розповідаємо про значення ідейно-виховної роботи театру ляльок у формуванні світогляду школярів. Пять самодіяльних театрів-супутників мають постійних шефів — молодих артистів театру.

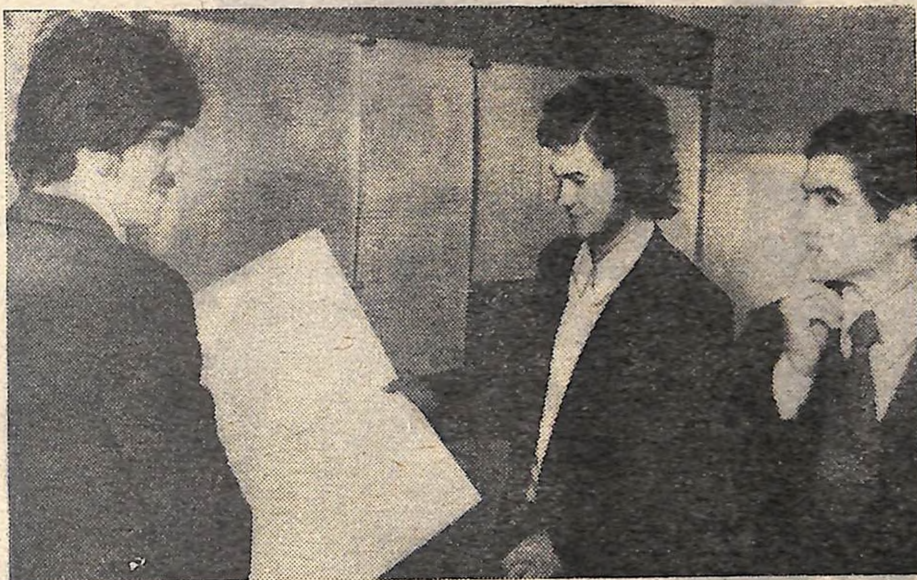
Міцна дружба єднає наших комсомольців з колективом Іолбухінського театру ляльок. Болгарські друзі подарували нам п'єсу «Твоя зірочка» Івана Острикова. Головний режисер театру Олександр Ілюточкін і художник Василь Остапенко здійснили її постановку. Вистава удостоїлась диплома на фестивалі болгарської драматургії. Творча молодь нашого театру постійно дружить з комсомольсько-молодіжними колективами кіровоградського заводу «Червона зірка», шахти «Світлопільська» Олександрійського району. Лише за останній час театр ознайомив робітничу молодь з такими своїми працями, як «Ізясик-Телесик», «Скажи своє ім'я, солдате», «Твоя зі-

рочка», «Ти для мене» та інші.

Що нас хвилює? Питання, яких ми самі розв'язати не можемо. Досі не вирішено проблеми реклами, зовнішнього вигляду театру. Звичайно, щоб прищеплювати почуття прекрасного нашим маленьким глядачам, театр повинен стати для них чудовим будинком казок. Та, на жаль, наші плани створити довкола театру казкове містечко, де б могли гратися діти і відпочивати їхні батьки, такі не здійснюються. Хотілося б дізнатися, чи можуть комсомольці державного проєктного інституту, філіал якого міститься в Кіровограді, на громадських засадах скласти проєкт такого казкового містечка? А вже втілити його в життя ми, певно, змогли б разом з нашими шефами — комсомольцями-виробничниками.

Мені здається, що саме тепер, як ніколи, необхідно зміцнювати зв'язки між творчими і виробничими колективами. І розглядати їх не тільки з точки зору того, що артисти зможуть показати нам, а й з іншої точки — чим зможемо ми допомогти артистам? Від цього спільна справа тільки виграє.

З. ТАТАРОВА,
педагог театру.

І знову в студентських аудиторіях Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування напружена робота. Ленції, семінари, обговорення проєктів. Юнаки та дівчата готуються стати висококваліфікованими інженерами. Фото В. ГРИБА.

П'ятдесят років тому, 7 вересня 1928 року, ЦВК і РНК СРСР прийняли постанову про заснування ордена Трудового Червоного Прапора. Ця висілка нагорода — визнання виняткових заслуг перед Батьківщиною кращих представників робітничого класу, селянства і трудової інтелігенції, передових колективів підприємств, науково-дослідних установ, навчальних закладів, колгоспів та радгоспів. Її удостоїлись гідні сини і дочки радянського народу, які внесли великий вклад у справу побудови соціалістичного суспільства і будівництва комунізму, у розвиток народного господарства, науки та культури, у зміцнення оборонної могутності країни.

Знаменно, що орден Трудового Червоного Прапора № 1 було вручено колективу легендарного Путиловського (нині Кіровський) заводу в Ленінграді, робітники якого високо несли революційний прапор, висікали яскраві сторінки в біографію міста великого Леніна. Історія увічнила імена мужніх людей, на грудях яких засяяли перші ордени Трудового Червоного Прапора. Це — механіки Військово-Повітряних Сил В. Федотов та М. Квятковський, які взяли активну участь у рятівній операції по розшу-

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ОРДЕНА

ку дирижабля «Італія», що зазнав аварії в районі Північного Полісся.

Лише в нашій республіці за півстоліття цією високою нагородою відзначено понад 200 тисяч чоловік, 343 колективи та вісім міст — Миколаїв, Полтаву, Дніпропетровськ, Жданов, Краматорськ, Кривий Ріг, Макіївку та Херсон. Десята п'ятирічка назвала нові імена нагороджених, які поповнили список людей і колективів, удостоєних ордена Трудового Червоного Прапора. Погортавши перші роки п'ятирічки одержала понад 21 тисяча чоловік, з них близько 15 тисяч — трудівники сільського господарства. Північного року високою нагородою Батьківщини відзначено будівельників Запорізької та Вуглегірської ДРЕС імені XXV з'їзду КПРС, Чорнобильської атомної електростанції, вчених, діячів науки, культури, вчителів шкіл.

Своїм самовідданим трудом люди, які носять на грудях цей орден, здобули всенародну шану і повагу.

(РАТАУ).

ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ

ПОРІДНИЛИСЯ ІЗ ЗЕМЛЕЮ

Їх шестеро — молодих, енергійних хлопців-комсомольців. Цього року вони влилися в дружну сім'ю механізаторів другої тракторної бригади колгоспу імені Петровського Кіровоградського району. По-весні закінчили кількарічні курси трактористів, що діяли на базі колгоспу імені Жданова.

Для працьовитих діло завжди знайдеться. Нині в господарстві гаряча пора — кормодобувники заготовляють силос, трав'яне борошно. На цьому ося полі хлібороби сіють озимі. А он там, на сусідньому полі, йде збирання цукрових буряків. У відповідь на рішення липневого (1978 року) Пленуму ЦК КПРС, підтримуючи почин ямпільців, буряків-

ники господарства працюють часно та без втрат зібрати солодкі корені, врожай яких очікується високим.

У складі збиральних загонів чимало молоді з тракторної бригади комуніста Олександра Бурди. Поруч досвідчених майстрів сумлінно працюють В. Сидоренко, Л. Товстопіт, Ю. Меліка, М. Перев'язев. Високу оцінку молодим механізаторам дають керівники господарства, старші товариші. А юнаки вдячні наставникам за те, що передали їм свій багатий досвід, прищепили любов до землі і техніки, зробили справжніми хліборобами.

М. СТЕПНЯК,
Кіровоградський район.

Після виступу «Молодого комунара»

«Хіба агітвагончик — зайва розкіш?»

У матеріалі рейдової бригади, надрукованому під таким заголовком у нашій газеті за 10 серпня, критиці було піддано комсомольський комітет і правління колгоспу імені Ілліїна Олександрівського району за слабку організацію соціалістичного змагання, незадовільні побутові умови жителів.

Секретар парткому господарства В. Гребенюк похвалив редакцію, що виступ газети обговорено на засіданні парткому. Критику визнано справедливою. Правління колгоспу зобов'язало об'єднати агітвагончик відповідно до вимог часу. Керуючому першим підділом М. О. Стусю визначено на безвідповідальне ставлення ланки побуду до своїх обов'язків. Іху механізаторам у поле тепер доставляють у термосах. Комітет комсомолу зобов'язано заслухати на своєму засіданні питання організації соціалістичного змагання серед комсомольців і молоді, розробити умови трудового суперництва молодих механізаторів і шоферів на час осінніх польових робіт. За безвідповідальне ставлення до виконання важливого доручення начальника штабу «Комсомольського проєктора» Н. Г. Вабенко попереджено.

Наш Основний Закон

ПІДЛІТКАМ ПРО КОНСТИТУЦІЮ

Дальше зміцнення соціалістичної законності — одне з програмних завдань, поставлених партією перед усіма державними органами, трудовими колективами, перед кожним радянським громадянином, особливо перед молоддю. Тим-то бібліотеки Кіровоградського району цього року провели семінар з питань правового виховання, силали заходи, де передбачено індивідуальну й масову роботу з читачами по правовому вихованню.

Вміло використовуючи книги, матеріали з газет і журналів, діалогів, районна й сільська бібліотеки знайомлять юних читачів з радянським суспільним устроєм, з новою Конституцією СРСР, пропагують радянську законність як вияв принципів соціалістичної демократії, волі та інтересів народу.

Всю роботу бібліотеки здійснюють спільно зі школами, піонерськими та комсомольськими організаціями.

Наймолодшим читачам бібліотекарі рекомендують книги «Ірапор і герб» Ю. Дмитрієва, «Слово про Великий Закон» З. Воскресенської, «Наша держава» Є. Пермяка, що дають дітям загальне уявлення про Радянську державу, Герб, Державний прапор, у цікавій і дохідливій формі розповідають про основні права та обов'язки радянських людей.

Поглибленіше пропаганда правових знань ведеться з підлітками. В районній бібліотеці, яку очолює комсомолка Валентина Фролова, і в кращих сільських книгозбірнях звертають їхню увагу на те, якого великого значення дотримання радянської законності надавав В. І. Ленін, розкривають принципи соціалістичної держави і правах і обов'язках громадян. Для цього бібліотекарі використовують різні форми роботи: літературні вечори «Я — громадянин Радянського Союзу», комітовані читання «За рядком нової Конституції», усні журнали: «Людина, суспільство, закон», «Тобі — про закон, закон — про тебе», книжкові вистави, читальні конференції, об'єднання тощо.

Особливо цікаво буде цю роботу молоді бібліотекарі Бережківської сільської книгозбірні комсомолка Тамара Олексієнко. Ідучи назустріч ричниці нової Конституції СРСР, бібліотеки району приділяють особливу увагу пропаганді Основного Закону нашого життя.

Підлітки районного центру і сіл Бережківки, Українки, Лозуватки, Покровського взяли участь у проведенні усіх журналів «Закон, по якому часі приходиться», «Маніфест будівників комунізму».

Найіншими помічниками бібліотекарів у важливій справі стали працівники міліції, прокуратури, депутати сільрад, які додільно розповідають дітям про радянські закони, про переваги соціалістичного способу життя.

І. КАСАТКІНА,
старший бібліотекар науково-методичного відділу обласної бібліотеки імені А. Гайдара.

ДЛЯ ВЕЧІРНИКІВ — ПІЛЬГОВА ЗМІНА

Незвичайно почався новий навчальний рік для багатьох молодих харків'ян, які займаються у вечірніх школах. Тепер раз на тиждень вони сідають за парти зранку: на виробничій запроваджено пільговий день.

Ініціаторами цього експерименту стали заводи «Електроважмаш», тракторний, підшипниковий та інші підприємства найбільшого в Харкові промислового району — Орджонікідзевського. У школах робітничої молоді створені спеціально обладнані денні класи.

Право на своєрідну одноденну відпустку в цьому році матимуть тисячі трудівників. Щоб їх відсутність у пільгові дні не позначалася на виробництві, для кожного класу складено певний розклад занять. Роз-

в'язано також проблему матеріального забезпечення учнів. За навчальну зміну їм виплачують половину середнього денного заробітку, але ті, хто бажає, можуть виходити на роботу після занять або «подожати» вільний від навчання день, підміняючи відсутніх товаришів.

За прикладом орджонікідзевців нову систему впроваджують школи і підприємства інших районів.

О. САМІЯЛЕНКО,
кор. РАТАУ.

Виховувати у молоді бережливе ставлення до природи, піклуватися про охорону і раціональне використання її багатств.

(З резолюції XVIII з'їзду ВЛКСМ).

У Сібії нашої області йде інтенсивна господарська діяльність. На місці широких ланів піднялися корпуси чавуноливарного заводу, виростає домобудівний комуніат, через недовгий час пшениця і соняшник, пролягла автошлях... І міста наші розширюються за рахунок степу. Словом, земля та активна діяльність на ній — характерна риса нашого часу. Але при цьому зростає й тиск на міську територію до природи. День, проведений у лісі, біля річки, знімає стрес, відновлює настрій, дарує незабутні враження. Відпочинку на лоні природи сприяють вихідні дні, добре автобусне сполучення, наявність великої кількості особистих автомобілів, мотоциклів.

Найчастіше відпочиваючи відвідують найцікавіші куточки природи. І не тільки для того, щоб відпочити, а й для того, щоб отримати певні подарунки. Коли навесні цього року появилися сині проліски, в незвичайному гаю біля села високого Байраків Кіровоградського району можна було бачити безліч автомашин. Їх власники обережно рвали перші квіти. А то ж які! Бути на лоні природи і з пустими руками їхати додому! Іам, де голуби килим пролісок серед іще не одягнених дерев, після вихідних днів залишилися лише численні сліди, папір, розбиті пляшки та банки, шматки целофану... На неперсхоплених сходах, де пересуватися можна було тільки ковзаючи, «любителі природи» все живе буквально стерли з лиця землі.

Мимоволі замислюєшся: чи можна буде милуватися пролісковим розливом під високими Байраками ще через кілька років? Надмірне збирання квітів і лікарських рослин не тільки не дає їм змоги залишити насіння для продовження виду, а й негативно позначається на долі багаторічних. Таких, як проліски, скажімо. Систематичне обривання листя і квіток вони переносять погано, цибулинка не встигає нагромадити потрібну для зимівлі кількість речовин. Негативно впливає на рослини й витоптування. Словом, тенденції проліски вимирають. Зрозуміло, напливу відвідувачів найбільш чудові куточки навколо міста Кіровограда неспроможні витримати.

Чималої шкоди природі завдає неорганізований автотуризм. Ось характерний приклад. На мальовничу галявину в'їжджає «Волга». На килимі різноцвітих швидко встановленою лататку, розведено багаття. На повну потужність заграв магнітофон чи транзисторний приймач, у повітря злетів м'яч, почулися вигуки, сміх... Автомобілем на відпочинок приїхала сім'я...

Добре відпочивши два дні в лісі, сім'я повертається в місто. Але після її від'їзду вже важко пізнати ту галявину. Довкола витолочено всю траву, не залишено жодної квіточки, на місці вогнища чорніла велика латка землі. Ощасливлене чарівним куточком природи, сімейство навіть не помітило, що через метушню, галас, зчинений під час відпочинку, птахи покинули гнізда. Однорічна віддача вийшла від такого контакту. Люди взяли від природи все, що змогли, їй же, крім заподіяння шкоди, не дали нічого.

Уявіть собі на хвилину: хтось витоптує газон у парку чи на вулиці, рве на ньому квіти... Важко уявити. А до лісових галявин — цих своєрідних газонів природи — люди чомусь ставляться саме так. Логіка тут трохи невірна. Не зривають квітів — інші зривають. При цьому ніхто не замислюється над такою істиною: відновити газон у місті набагато легше, ніж у лісі красу галявину.

ни. По-перше, газон завжди на виду у всіх і під наглядом. По-друге, на міському газоні створено всі умови для розвитку тієї чи іншої декоративної рослини (є вода, добрива, догляд). По-третє, рослини на газоні практично не мають «конкуренції», з якими треба вести боротьбу за життя.

З цими умовами не порівняєш умов рослини на лісовій галявині. Зриваючи найкрасивіші квіти, відпочиваючи невідомо чим, люди природі відірвали її, тобто — сарматовані на виродження, а часом і повністю позбавляють від можливості залишити після себе нащадків.

Занепокоїти цьому нам під силу. І не так уже й складно. Кожна лісниця, колгосп, на території

До наших аптек лікарські рослини надходять зі спеціалізованих радгоспів та шляхом збирання їх організованим способом. Ця система регулює відновлення і поповнення видів у природі. На мою думку, для безперервності такого процесу лікарські трави слід продавати лише в аптеках, а масове їх збирання здійснювати лише централізовано з участю спеціалістів і з відома природоохоронних органів. Тільки за таких умов буде взят під контроль масове збирання лікарських рослин і їх відтворення. Московські міська та обласна Ради народних депутатів ухвалили рішення про

сій, треба здійснювати з відома природоохоронних органів, з урахуванням заходів збереження природи. Адже Кіровоградське бюро подорожей та екскурсій часто організовує виїзди в мальовничі гаї, на береги річок і т. д. Ці екскурсії мають на меті наблизити жителів міста до природи, навчити глибше розуміти її, любити, берегти. Але екскурсоводи в автобусі, що йде, скажімо, в Софіївський парк чи дендропарк «Веселі Боковеньки», чомусь розповідають не про природу, її місце в житті людини, не про проблеми її збереження, а про загальну історію Кіровоградщини. Мовляв, про природу почуєте на місці, від інших екскурсоводів. А чому б не підготувати екскурсантів до зустрічі, наприклад, із дендропарком ще в дорозі? Доцільно було б іще раз нагадати про обов'язок кожного

метушилися на мілководді, здимаючи фонтани бризок. З берега «болільники» давали псади, але ніхто не спробував зупинити ловців, пояснити, що риби зашли на нерест. Серед «болільників» були й діти, підлітки.

Діти і підлітки стають мимовільними свідками того, як будівельники калічать дерева: до стовбурів багаторічних лип, тополь, кленів цвяхами прибивають щити з електрообладнанням. Таке можна побачити в Кіровограді по вулиці Гоголя неподалік нового мосту, де розчищають русло Інгулу. Тут навіть пішли далі: дерева використовують для опор під важкий кабель. Для цього на значній висоті сантиметрів за двадцять від розгалуження спливають гілку і через утворений таким способом гачок перекладають кабель. Дуже просто й швидко. Кілька хвилин — і спора готова. Раціонально, чи не так? Якщо ці дерева з часом повинні навіть поступитися будівельному майданчику, то багатьом про це не відомо. Діти і молодь таке згубне ставлення до зеленого друга приймають за належне. Мимоволі проростає в них насіння безтурботного, зневажливого ставлення до навколишньої природи. Нещодавно в Москві, де мені довелося побувати у відрядженні, на будівельних майданчиках я побачив, що дерева від механічних ушкоджень обгороджують щитами. Захист створюють не тільки для стовбура, а й для кореневої системи. Встановити ж щити трикутником навколо дерева недовго й нескладно. А скільки дерев можна таким чином зберегти! Доцільно було б у зв'язку зі сказаним зи-

НАШ ДРУГ СЬОГОДНІ, ЗАВТРА І ЗАВЖДИ

рті якого є ліс, — господар природних скарбів. Чому ж у всій області з допомогою цих господарів не виділяти спеціальних місць для стоянок автомашин і мотоциклів, розведених вогнищ, розкиданих пакунків, для сміття? Бажаєте не запізнити як проповіді природолюбів. Час упорядкувати, організувати відпочинок на лісовій галявині.

Флора нашого краю поки що багата. «Поки що» можна підкреслити. Адже, як наводилось вище, навіть буйноцвітні місця загрожує знищення. Ще позаторік у Лісовій балці (колишня Злодійська) подибували квіти сон-трави, минулого року вже не було жодної квітки. А нині я не знайшов ні єдиної квітки горичку. Під загрозою знищення в цій красивій балці, що прилягає до обласного центру, й тюльпани лісові жовті, ірис, анемони, лемнос, сухочвіт.

Інший приклад. За весь недільний день в Олександрівському лісі мені вдалося побачити лише одиниці квіток горичку з трьома квітками. Тоді як я знайшов барвінок. Зірвав квітку, щоб сфотографувати на фоні неба. Потім застав фотоапарат, квітка зів'яла. Подумавши: скільки їх гине, прекрасних, неповторних, у букетах, наравних на лічені хвилини замінуваних!

Рідкісними в нашій області стали дикоростучі квіти горичку, сон-трави, рябчика російського, волошки російської жовтої, персиколістого дзвіночка, анемони, ромену. Навіть занесений у «Червону книгу» підсніжник (галантус) продають у нас букетами на базарі.

Непоправної шкоди завдає багатством природи області й самодіяльні збирання лікарських рослин.

Буває, призначити лікар якусь траву чи якусь корінь, а в аптеці їх немає. Хворий поспішає на ринок. Довгоє людини здроров'я — грошей для нього збереження ніхто не шкодує. І хворий шукає лікувальної травички на базарі, платити за неї втридорога. Якщо ж придивитися уважно до цього краму, то не важко помітити: багато рослин зібрано не в тій фазі, в якій вони найбільше містять потрібних речовин, несправедливо заготовлено. Іноді через свою необізнаність люди замість цілющих трав пропонують їхніх нецілющих дубинників (сухоцвіт, ромашка звичайна і т. д.). Тоді купувач лікарських трав на ринок — справа безбачлива. Водночас скільки цінних рослин із комою природи перероджують самодіяльні «аптекари»! Йде в продаж навіть занесений у «Червону книгу» горичку.

заборону рвати квіти в лісопарковій зоні Підмосков'я. Чи не час і в нашій області ухвалити таке рішення, заборонити приватну торгівлю дикоростучими лікарськими рослинами і квітами, а за знищення їх притягати до відповідальності?

ПАРТІЯ та уряд надавали і надають справі охорони природи величезного значення. Лише Володимир Ілліч Ленін особисто підписав 94 декрети і постанови, що стосуються збереження природних багатств нашої Батьківщини. Стаття 67 нової Конституції СРСР зобов'язує громадян країни берегти природу і охороняти її багатства. Остання сесія Верховної Ради УРСР розглянула питання «Про стан і заходи по дальшому поліпшенню природоохоронної роботи в республіці у світлі рішень XXV з'їзду КПРС». Зокрема, на сесії було відзначено, що за останні дві п'ятиріччя на Україні зросла кількість заповідних зон природи, взятих під охорону місцевих Рад народних депутатів, уряду республіки.

Лише на Кіровоградщині створено 34 зони природи, що охороняються, чотири з них — республіканського значення. Скажімо, докучаєвський лісосмуг, посадженим за ідеєю створення в степовій зоні лісової варті хлібних ланів В. В. Докучаєва, — понад 80 років. Патріарх серед перлин природи нашого краю — дендропарк «Веселі Боковеньки». Але чи завжди і всі ми ставимося до цих заповідних куточків з належною повагою, по-господарськи, з поглядом застрахованого дна? Будемо відверті, ні. Наприклад, у наймальовничішому куточку Лісової балки (в районі м. Лохозово) відпочиваючи залишили численні чорні плями вогнищ, біля них — биті пляшки. Через рік ці ж люди знову прийдуть сюди — і підуть шукати нового місця для відпочинку, бо ж не сядеш на біте скло.

Не менш обурюють нас і залишки сміття в чудових куточках природи, любители вирізувати на стовбурах дерев свої автографи.

Що можна протиставити таким «природолюбам»? Думаю, передусім, громадську небайдужість. Чому б у місцях масового відпочинку не встановити чергування «зелених патрулів»? Доцільно, щоб і сфера дії міліції, народних дружин у наших містах сягала й замислених зон відпочинку. І, на решті, колективні виїзди на лono природи, влаштовувати бюро подорожей та екскур-

бережливо ставитись до природи, як спільного багатства. Завдання екскурсовода й полягає в тому, щоб іще до зустрічі із запозитим куточком природи допомогти людям побачити і зрозуміти прекрасне в природі рідного краю, полюбити його. Екскурсовод не повинен забувати про те, що він є популяризатором знань природи, її охорони і перетворення. Він має пробуджувати цим у екскурсантів патріотичні почуття.

СПРАВДІ, любити природу, а значить, берегти її, примножувати її красу особисто — це наука, якій потрібно вчити. Причому ще з дитинства. Діти надто допитливі і в усьому стараються наслідувати дорослих. Дуже важливо, щоб навколо себе вони бачили постійно приклади бережливого ставлення до природи. На жаль, дорослі іноді забувають про це. Біля входу в дитсадок № 21 (м. Кіровоград, вул. Калініна) в деревах забили скобу, щоб до неї припинати візок, і кожен малюк сприймає цей факт за норму ставлення до дерева взагалі.

Ще можна бачити школярів, які з мовчазного схвалення перерохожих кидають камінь у жабу чи ціляться з рогатки в горобця. Якоюсь мій приятель спробував відібрати рогатку у пугуна. Серед дорослих поблизу знайшлися заступники. Що ж береться під захист? Безцінна жорстокість? Весною в районі парку імені Пушкіна на мілководді Інгулу опинилися дві великі риби. Їх добре було видно з берега. Чоловік середніх років, недозгоду маючи, засукав холоші і пішов у воду «спробувати щастя». Незвичне заняття привернуло увагу перехожих. І ось уже якийсь юнак поспішив на допомогу. Натопав на березі більша, а ловці безрезультатно

ще, аби кожен, хто має відношення до природи за родом занять, складав технімум з охорони флори і фауни. Адже від таких людей багато в чому, залежить і правильність агро-технічних прийомів, і збереження ґрунтів та їх родючості, чистота води і повітря, краса наших міст і сіл.

В інтересах сьогодення і наступних поколінь у нашій республіці, області вживають необхідних заходів для охорони і раціонального використання природи та її багатств. Справа честі кожного піонера, школяра, юнака і юнки, кожного комсомольця — підтримати ці заходи особистою участю у збереженні і примноженні скарбів рідної природи.

М. ПОЖНОВ,
позаштатний інспектор Українського товариства охорони природи.

На фото: докучаєвський лісосмуг — історія, пам'ятник і дійсність.

Фото автора.

Анкета «МК»

ЯКА ТВОЯ ДУМКА

ПРО ТЕ, ЩО ТИ ПРОЧИТАВ НА ЦІЙ СТОРІНЦІ?

1. Чи схвилювали тебе проблеми, підняті автором сторінки?
2. Як особисто ти ставишся до фактів забруднення зелених зон відпочинку, знищення рідкісних видів рослин?
3. Які твої пропозиції щодо збереження краси природи рідного краю?
4. З чим ти згоден з автором, а що можеш заперечити? Відповіді наклади до конверта і разом з цією анкетою надішлй за адресою: м. Кіровоград, вул. Лунатарського, 36, редакції газети «Молодий комунар».

Триває останній етап обласної краєзнавчої експедиції «Пошук — 60 комсомольських літ», під час якого треба постійно досліджувати участь комсомолу Кіровоградщини у виконанні програми будівництва комунізму. Як і раніше, вчасно надійшли рапорти з Новоукраїнського, Олександрійського, Новомиргородського районів. Прислали матеріали ветерани комсомолу з Вільшанки, Бобринця. Варті уваги роботи краєзнавців Ю. Матівоса з Кіровоградського району, І. Гуржоса з Вільшанки, Т. Кухтіна з Бобринця та інших.

Газета ще раз запрошує своїх читачів узяти найактивнішу участь у збиранні цінних матеріалів про

життя молоді області. При написанні історії комсомолу Кіровоградщини жоден матеріал, адресований обласному штабові краєзнавчої експедиції, не пройде повз увагу дослідників.

Те, що експедиція незабаром закінчується, зовсім не означає, що припиняється пошукова робота на місцях. Адже може статися так, що найцікавіше відкриття ви зробите саме після 29 жовтня. Обласний штаб експедиції й надалі прийматиме, узагальнюватиме, опрацьовуватиме матеріали з історії комсомолу Кіровоградської області. Про найцікавіші знахідки, відкриття інформуватиме читачів «Молодий комунар».

ПРОМЕТЕЙ

ЗВІСТЦІ ніхто не хотів вірити. Бо хіба ж можна було навіть подумати про таке — вмер В. І. Ленін? Все ж це була правда. Сумна, страшна, некуца.

Того дня місцева партійна організація поповнилась десятком новими товаришами. Першим у списку значилось ім'я Петра Босевця, комсомольця з 1922 року, колишнього наймита, сина наймита.

Коли Єлизаветградка стала райсним центром і в ній створили райвиконком, Петрові Босевцю запропонували в ньому посаду завідувачого фінансовим відділом.

У роки Великої Вітчизняної війни Петро Босевець — керівник партійно-комсомольського підпілля, а згодом очолює підпільний районний комітет партії. І летіли з рейок німецькі поїзди, висидили з леду машини і верстати, повисшими чи ебитами знаходили окупанти своїх прихвостів і солдатів.

В один із тих днів у районі Петрового висадився десант із «Великої землі». На спільній нараді обрали новий склад райкому. Він і ухвалив рішення про створення партизанського загону імені Ворошилова. Командиром призначили комуніста Семена Івановича Долженка, комісаром — Кіндрата Омеляновича Ярка. На 20 вересня вирішили скликати чергове засідання підпільного райкому партії в будинку одного з родичів Петра Івановича — людини, цілком відданої підпіллю. Босевець прийшов трохи раніше. Хотілося краще підготуватися.

Раптом він помітив у вікні тінь чийсь постаті. Насторожився. Якщо це хтось із своїх, то чому не подає умовного знаку? А що, коли? Він глянув поверх фіранки — і все зрозумів. За сажем виднілася чорна свита поліцей. Помахом руки він кликав когось. «Бисидили, гади. Сікільки ж їх! Удвох чи втрох вони не прийдуть». Босевець збирався за думками. Ось-ось мають з'явитися товариші — члени райкому, керівники підпілля. Вони можуть поспати в пазурі гестапо. Хіба може допустити це він, секретар райкому?

Босевець вийшов з хати, спокійно попрямував у бік сараю. Навкруги тиша. Поліцей і гестапівці прихилилися. Петро неквадом повернувся за ріг і наткнувся на загорода. Не виймаючи руки з кишені, натиснув на курок револьвера. Потім зривав два великих стрибки вбік. І тоді на подвір'ї замешкалися — за-за скрити сіна, за-за погрібника, за-за тину висікали вороги. Босевець миттю вбіг до хати.

— Здавайся! — горлав гауптман. — Ми знаємо, хто ти. Здавайся! Я гарантую тобі життя.

— А я тобі — ні!

Босевець вистрілював, потім узяв на мушку чергового фашиста. Незабаром усе подевір'я освітила пожежа, дим наповнив кімнату. Петро Іванович звалив пострілом ще одного поліцей, і тут палаюча стеля рухнула...

«Нехай помер ти! Та в пісні смілих і сильних завжди ти будеш живим прикладом, закликом гордим до волі, світла». Цими словами О. М. Горького я хочу закінчити розповідь про подвиг одного з Прометей, вихованця Ленінського комсомолу, мужнього патріота Петра Івановича Босевця.

Ю. МАТІВОС, краєзнавець.

У роки громадянської війни створювалася мужня, набиралася сил комсомольська організація Олександрії. Наприкінці 1919 року частини Червоної Армії звільнили місто від денікінців. У січні 1920 року політвідділ 14-ї армії скликав міські збори молоді. Представник політвідділу розповів про сучасний момент, про завдання молелі, про Комуністичну спілку молоді. Тут же подали заяви про вступ до комсомолу 20 юнаків і дівчат. Першими комсомольцями Олександрії були А. Львовський, Б. Львовська, Д. Ямпольський, С. Березовська, Л. Шахуніц, Л. Дмитренко, М. Білоцерківський, Г. Орлов.

Секретарем комсомольського осередку міста обрали Дмитра Ямпольського — енергійного, сміливого юнака. У травні 1920 року Дмитро добровільно пішов на фронт. На його долю випали тяжкі випробування. Поранений, він попав у полон до білополяків. Під час обшуку знайшли у нього комсомольський квиток. Юнака піддали нещадним катуванням, та Дмитро мовчав. Розлючені білополяки розжарили залізним випекли очі комсомольцеві. Але Дмитро Ямпольський лишився живим. Пізніше він учився на робітфаці, а згодом закінчив інститут і працював викладачем історії в Харкові.

1920 року місто жило неспокойним життям. навколо вишпорили численні куркульські банди, час від часу вони нападвали на Олександрію.

Цікаво пройшли того року Першотравневі свята в Олександрії. Комсомольці разом з молодими артистами театру «Сурма», що працював тоді в місті, на вулицях показували театралізовану виставу.

Яскраво описав це свято наш земляк, один із перших комсомольців міста, Левко Білоцерківський, у книзі «Землиця сфідера».

«Такого незвичайного видовища старі люди не пам'ятали за все життя. Всі артисти групи разом з оркестром, робітничі сцени, робітничі залізничники, всі інтенсивні були убрані в костюми різних націй. Попереду на білому коні з бузюво

Лютюю була весна 1920 року, налісний вітер рвав телефонні проводи, снігові замети засипали залізничні колії. В підбитому вітром одязі, в розірваних черевиках виходили комсомольці на роботу, розчищали залізничне полотно, відновлювали зв'язок.

Незважаючи на важкі умови, комсомольська організація Олександрії зростала. В ній впливали молоді робітники, діти незаможних селян.

14 листопада 1920 року газета «Известия Кременчугского губернского революционного комитета и губернского комитета КП(б)У» надрукувала повідомлення про діяльність Олександрійського повітового комітету комсомолу. «...Олександрія. В повіті 5 робітничих і 3 селянських організацій, в усьому повіті налічується 500 членів. Партком узяв на себе політичне керівництво спілкою. 20 листопада скликається повітовий з'їзд ЛКСМУ».

Небезпека підстерігала на кожному кроці. Багато юних загинуло від куркульських куль під час хлібозаготівель, у боротьбі з бандитами. 1929 року комісія ЦК ВЛКСМ по вивченню Всесоюзної Ленінської Спілки Молоді та юнацького руху ЦРСР видала збірку «Безумству хоробрих ми співаєм славу». В ній наведено коротенькі біографічні дані про комсомольців, що загинули в боротьбі з бандитами і на фронтах громадянської війни. Там ми зустрічаємо й імена олександрійських комсомольців.

Цікаво, що учасниками цього свята були Ілля Набатов, заслужений артист Російської Федерації, поет Леонід Чернов, артисти Гнат Юра, Феодосія Барвінська. Художнє оформлення лягло на плечі Бориса Погансона (пізніше академік Академії мистецтв СРСР).

Богдан Хмельницький (Г. Юра), за ним козак-запорожець, далі величезна селянська тарба, запряжена круторогими волами, на гарбі діючі особи із «Сорочинського ярмарку» та інших ієс.

У центрі походу на підводі — група молодих акторів, вони розповідають веселі історії, читають власні вірші, присвячені молоді Радянській республіці».

Л. ГАБЕЛКОВА, секретар Олександрійського міського комсомолу.

А. КОХАН, краєзнавець.

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Рядок в історію

Експедиційні загони Кіровоградського профтехучилища № 2 вже в котрий раз вирушають місяцями рейду партизанського з'єднання Героя Радянського Союзу М. І. Наумова.

Фото Т. БАСИСТОГО.

ДО УВАГИ УЧАСНИКІВ ЕКСПЕДИЦІЇ

Після закінчення п'ятого етапу пошуку всі матеріали, що надійшли до обласного штабу «Пошук-60», буде передано партійному архіву обкому Компартії України для використання при роботі над історією обласної комсомольської організації.

ВЕРНІСАЖ ЛЮБИТЕЛЯ

Виставка картин інженера-архітектора Василя Коштурі, яка відкрилася на Ужгородському механічному заводі, порадувала відвідувачів яскравими барвами, вмінням автора відтворити на полотні красу навколишнього світу.

Василь Коштура входить до творчої групи дизайнерів, яка надає есте-

тичного, привабливого вигляду продукції. Молоді спеціалісти створили ряд оригінальних проєктів, впровадженні на підприємствах країни. Багато роблять Коштура і його товариші також для рідного заводу. Сонячними барвами, красивим орнаментом зручністю привабливають оформлені ними службові приміщення, актовий зал, побутовий корпус, а також місяця відпочинку робітників.

А. ЧИРВА, кор. РТАУ.

З КЛАЙПЕДИ — «ЗОЛОТО»

У місті Клайпеді (Литовська РСР) закінчився Всесоюзний шаховий фестиваль, у якому взяли участь 38 шаховистів країни. Від Кіровоградської обласної ради «Спартак» на цьому турнірі були майстри спорту інженер заводу «Цукропродомаш» Анатолій Куліш і лікар Іван Романько.

Анатолій Куліш став переможцем.

Г. ДУБІВКА.

НЕДІЛЯ

10 ВЕРЕСНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України для дітей. 8.55 — Концерт вокального квартету «Купальники». 9.30 — «Будильник». 10.10 — «Служу Радянському Союзу!»

11.00 — Фільм «Василиса Прекрасна». 12.30 — «Сільська голубка». 13.30 — «Мушкетерський кіоск». 14.00 — Хокей: ЦСКА — «Динамо» (М).

16.15 — Музфільми. 16.30 — «Міжнародна панорама». 17.00 — Сьогодні — День танкетів. 17.15 — Концерт майстрів мистецтв, присвя-

чений Дню танкетів. 18.00 — Новини. 18.15 — «Клуб кіноподорожей». 19.15 — Д. Шостанович. «П'єси для фортепіано». 19.25 — Фільм «Операція «Й» та інші пригоди Шурика». 21.00 — «Час». 21.30 — «Для вас, трудівники села». Концерт. 22.10 — Міжнародні змаган-

ня з кімного спорту. (Вітн). По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — «Маловідома Україна». 10.35 — Дитячий. «Катрусики кінозал». 11.35 — «На захист республіки». 11.45 — «Телеслужба хорошого настрою». 12.30 — Програма до Дня танкетів. «Слава солдатським». Дон. телефільм «Легенда про танк». 13.35 — «Доброго нам здоров'я». 14.05 — С. Ленін. «Кохана». Вистава. 16.20 — «Знайомство зблизька». 17.30 — «Недільний сувереніт». 18.15 — «Литовська камера». 19.00 — Футбол: «Чарноморськ» (Одеса) — «Нефть» (Ватку). 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Телефільм «Ми разом, мамо». По закінченні — новини.

ПОГОДА

Вдень, 7 вересня, по області і місту Кіровоградського передбачається мінлива хмарність, короткочасний дощ, гроза. Вітер південний 7—12 метрів на секунду. Температура повітря по області 17—22, по місту 19—21 градус.

За даними Українського бюро погоди 8—9 вересня передбачається мінлива хмарність, місцями короткочасний дощ, гроза. Вітер південно-західний з переходом на західний 5—10 метрів на секунду. Температура повітря вночі 7—12, вдень 19—24 градуси.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.

Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

БК 23287, Обсяг 0,5 друк. арк., Індекс 61197, Зам. № 376, Тираж 59 200.

Редaktor М. УСПАЛЕНКО.